

# Hastalıklar, musibetler ve kader

**Trabzon'dan Fatih Menderes: “Hastalıkları, musîbetleri, doğuştan getirilen sakatlıkları ve sonradan meydana gelen müzminleşmiş yaraları kader açısından nasıl değerlendirebiliriz?”**

Bizler yalnızca Allah'ın kullarıyız ve yalnızca Allah'a dönüyoruz. Başımıza gelen her türlü hastalıkları, musîbetleri, doğuştan getirdiğimiz sakatlıkları ve sonradan meydana gelen müzminleşmiş yaraları Cenâb-ı Hak'ın emriyle gelen vazifeli birer memur biliyoruz. Bunları vesîle kılarak Rabbimize yaklaşıyoruz. Bu hastalıkların, musîbetlerin sakatlıkların ve yaraların açtığı duâ musluğundan hâlisâne içiyoruz. Fiilî ve kavî duâmızı riyâsız yapıyoruz. Bir yandan şüphesiz tedâvî için elimizden gelen gayreti gösterirken, diğer yandan şifâyı doğrudan Allah'tan bekliyoruz. Ve her şifâ pırıltısı için doğrudan Cenâb-ı Allah'a minnettâr oluyoruz.

Bedüzzaman Hazretleri, Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâm'ın hastalığını tahlil ettiği İkinci Lem'a'da insan oğlunun başına gelen musîbet ve hastalıkları, belâ ve sıkıntıları, hafif veya ağır acıları ve yaraları ele alır ve kader cihetiyle bunların altında yatan hikmetlere ışık tutar. Bilindiği gibi Eyyûb Aleyhisselâm pek çok yara bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın büyük mükâfâtını düşünerek, tam bir sabır çağlayanı olmuştu. Yaralarından doğan kurtlar zikir yeri olan diline ve Allah'ı bilme mahalli olan kalbine iliştigi zaman kulluğuna zarar geleceği düşüncesiyle, kendi istirahatı için değil; Allah'a kulluğunun selâmeti için, “Yâ Rab! Zarar bana dokundu. Lisanen zikrime ve kalben ubûdiyetime hâlel veriyor” diye duâ ediyor. Cenab-ı Hak da onun hâlis, sâfî, garazsız ve sırf Allah için yaptığı duâsını hârika bir sûrette kabul ediyor, ona şifâ veriyor ve âfiyet ihsan ediyor.

Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâmın tüm insanlık için örnek bir sabır kahramanı oluşu ve sabrı hayatıyla tebliğ edişi üzerinde elbette durmamız, dersler çıkarmamız ve ibretler almamız gerekir. İşte Üstad Hazretleri, Eyyûb Aleyhisselâmın duâsını konu alan Enbiyâ Sûresinin 83. âyetini böyle bir ihtiyaca cevap olarak tefsir ediyor ve insanlığın yaşadığı musîbetler, hastalıklar ve dertler hakkında, beş nükte içinde muhtelif ve orijinal değerlendirmelerde bulunuyor. Nükteleri kısaca hatırlayalım:

Birinci Nükte: Burada bütün yoğunluk içimizde ve ruhumuzda hissettiğimiz mânevî yaralarımıza tahsis edilmiştir. Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmın bedenî yaralarının karşılığında, bizim de rûhî yaralarımızın olduğuna dikkat çekilmiş; bedenî yaraların nihayet yüz yıllık bir hayatı tehdit ettiği, fakat bizim mânevî yaralarımızın pek uzun olan ebedî hayatımızı sıkıp mahvetmeye çalıştığı kaydedilmiştir. Burada bildirilmiştir ki, tevbe ve istiğfarla çabuk imha edilmeyen her bir günah kalbi siyahlandırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol vardır. Günah eğer istiğfarla derhal imha edilmez ise, kurt değil; küçük bir mânevî yılan olarak kalbimizi ısırıyor. Meselâ günahlarının başkası tarafından bilinmesini istemeyen insan oğlu, tevbeye muvaffak olamayınca meleklerin varlığını ağır görmeye başlıyor, hattâ Allah'ın varlığına karşı inkâr meyli içine giriyor ve bu yönde içine girdiği küçük bir zanna büyük bir delil gibi yapıyor. Bu durum ise, kendisini inkâra götürmeye yetiyor.

İkinci Nükte, maddî hastalıkları konu alıyor ve insanın hastalıklara karşı şikâyet etmesinin hakkı olmadığını, çünkü insanın vücut elbîsesinin tamâmen Mâlikü'l-Mülke ait olduğunu hatırlatıyor. Bununla berâber maddî musîbetler insana sevap ve feyiz kaynağı teşkil etmektedirler. Nitekim, musîbete uğrayan kişi zaafını ve aczini tam hissederek Rabb-i Rahîm'ine tam sığınmakta, yalnız O'nu düşünmekte, yalnız O'na yalvarmakta ve böylece hâlis bir ibâdet haline ulaşmaktadır. Öyle ki, riyâsız bir ibâdet hükmünde olan böyle hastalıklar, yaralar, bereler, sakatlıklar ve musîbetler, bu noktadan, aslında birer Rahmânî hediye olarak başımıza gelmektedir.

Üçüncü Nükte, sevap sebebi olan maddî musîbetlerin, hastalıkların ve yaraların insanı Allah'a daha çok yaklaştıracaklarını ve duâya zemin hazırlayacaklarını nazara veriyor.

Dördüncü Nükte, maddî musîbetlere, hastalıklara ve yaralara karşı sabır kuvvetini kullanma âdâbını konu alır ve bize Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmın sabrını öğretir.

Beşinci Nüktede, asıl musîbetin dîne gelen musîbet olduğu, dînî olmayan musîbetlerin bir kısmının birer Rahmânî ihtar, birer Rabbânî iltifat ve birer arındırma ameliyesi, bir kısmının günahlara kefâret, bir kısmının da aczi ve zaafı tam hissettirip Allah'a sığınmayı netîce verdiğinden tam bir huzur kaynağı teşkil ettiğini beyan eder. Dînî musîbetlerden ise her zaman Allah'ın dergâhına ilticâ edip feryat etmek gerektiği hatırlatılır. (1)

Üstad Hazretleri asıl hastalığa, asıl yaraya, asıl musîbete ve asıl derde şöyle dikkat çeker ve hastalığın böylesinden milyon defa feryat etmemiz gerektiğini bildirir: "Eğer sen, günahları düşünmüyorsan, yâhut âhireti bilmiyorsan, veya Allah'ı tanımıyorsan sende öyle dehşetli bir hastalık var ki, milyon defa sendeki bu küçük

hastalıktan daha büyüktür; ondan feryat et. Çünkü bütün dünyanın mevcûdâtıyla kalbin, ruhun ve nefsin alâkadardır. Mütemadiyen ayrılık ve yokluk ile o alakalar kesilip, sende hadsiz yaralar açılır. Bâhusus âhireti bilmediğin için, ölümü ebedî yok oluş olarak düşündüğünden, yara bere içinde dünya kadar hastalıklı bir vücudun var.” (2)

Şüphesiz musîbetin her türlüşünden Cenâb-ı Hakk’ın yardım ve inâyetine sığınmalıdır. Cenâb-ı Hak cümlemizi maddî mânevî musîbetlerden korusun. Âmin.

## **HOŞ SADÂ**

### **SENİN İÇİN HASTALIK BİR SİHHATTİR**

Söz, Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî’nin:

Bu zamanda tecrübemle kanaatim gelmiştir ki, hastalık bazılara bir ihsan-ı İlâhîdir, bir hediye-i Rahmânîdir. Bu sekiz dokuz senedir, liyakatsiz olduğum halde, bazı genç zatlar hastalık münasebetiyle duâ için benimle görüştüler. Dikkat ettim ki: Hangi hastalıklı genci gördüm; sair gençlere nisbeten âhiretini düşünmeye başlıyor. Gençlik sarhoşluğu yok. Gaflet içindeki hayvânî hevesattan bir derece kendini kurtarıyor. Ben de bakıyordum, onların tahammül dahilindeki hastalıklarını bir ihsan-ı İlâhî olduğunu ihtar ederdim.

Derdim ki:

“Kardeşim, senin bu hastalığının aleyhinde değilim. Hastalık için sana karşı bir şefkat hissedip acımiyorum ki, duâ edeyim. Hastalık seni tam uyandırıncaya kadar sabra çalış. Ve hastalık vazifesini bitirdikten sonra, Hâlık-ı Rahîm inşaallah sana şifa verir.”

Hem derdim:

“Senin bir kısım emsalin sıhhat belâsıyla gaflete düşüp, namazı terk edip, kabri düşünmeyip, Allah’ı unutup, bir saatlik hayat-ı dünyeviye’nin zâhirî keyfiyle hadsiz bir hayat-ı ebediyesini sarsar, zedeler, belki de harap eder. Sen hastalık gözüyle, herhalde gideceğin bir menzilin olan kabrini ve daha arkasında uhrevî menzilleri görürsün ve onlara göre davranıyorsun. Demek senin için hastalık bir sıhhattir; bir kısım emsalindeki sıhhat bir hastalıktır.” (3)

## **Dipnot:**

1-Lem’alar, s. 20-24;

2-Lem’alar, s. 268;

3-Lem'alar, s. 208.